

Ostatně je stížnost v uvedeném směru i věcně na omylu; vždyť ustanovení § 9 tr. zák. čelí i pouhému pokusu vyvolávaní v jiné osobě zločinné rozhodnutí a stačí proto ke svádění po rozumu § 9 tr. z. jakýkoli pokus působiti na vůli jiné osoby za účelem, aby byla pohnuta ke spáchání určitého trestného činu. Uvádí-li ustanovení § 5 tr. zák. radu výslovně jako formu spoluviny, nemůže býti pochybným, že taková rada může též, zůstala-li bez výsledku, býti prostředkem nedokonaného svádění ke zločinu po rozumu § 9 tr. zák. Něco jiného by platilo jen tehda, kdyby šlo o slovní výzvu, vážně nemíněnou a nedoprovázenou pachatelovým úmyslem vyvolati příslušné rozhodnutí v osobě, k níž se radou nebo výzvou obrací (rozh. čís. 4037 Sb. n. s.). Stížnost sice tvrdí, že šlo o »řeč nerozmyšlenou«, ale v tomto směru rovněž nebuduje na skutkovém podkladě rozsudkem zjištěném, takže si jí nelze po této stránce všimnouti.

Zcela neprávem domáhá se stěžovatel konečně beztrestnosti poukazem k tomu, že obžalovaný B. K-ové podrobně neudal, jakým způsobem a jakými prostředky má zločin podle § 144 tr. zák. provést. Neboť nevyžaduje-li se již s hlediska skutečného nastrojení zločinu po rozumu § 5 tr. zák., aby návodce zlý skutek, k jehož spáchání jeho vůle a jeho působení na pachatele směřuje, určoval do všech podrobností, a stačí-li tu všeobecné vybídnutí určité osoby k trestné činnosti určitého druhu (rozh. čís. 3448, 3464, 4285 Sb. n. s.), nemůže nic jiného platiti ani pro nedokonané svádění po rozumu § 9 tr. zák., které přece svou povahou není ničím jiným než návodem podle § 5 tr. zák., jenž zůstal bez výsledku (rozh. čís. 3085 Sb. n. s.). Ke skutkové podstatě nedokonaného svádění ke zločinu podle § 9 tr. zák. se proto nevyžaduje, aby pachatel označil tomu, koho navádí ke zločinu, také prostředky, jimiž, a způsob, jakým má býti protiprávního výsledku dosaženo. Stačí záměrné působení na určitou osobu, aby byla k určitému zločinu pohnuta (rozh. čís. 2914 Sb. n. s.). Přemlouval-li proto obžalovaný podle rozsudkových zjištění těhotnou K-ovou bez úspěchu, aby si dala pomoci, pokud se týče aby si dala plod vzítí, jde o svádění k určitému jednání, naplňujícím konkrétní zločin podle § 144 tr. zák., jehož se měla K-ová podle vůle stěžovatelovy dopustiti.

### Čís. 5752.

Tam, kde cena věci je rozhodná pro kvalifikaci trestného činu (§ 176 II tr. zák.), musí býti i ona pojata do zlého úmyslu; stačí tu dolus eventualis.

Neuvažuje-li pachatel před činem nebo při něm vůbec o ceně věci, kterou se rozhodl ukradnouti, takže její cena je mu lhostejná, pojímá ji již alespoň eventuálně do svého úmyslu.

Ani ten, kdo nabytí radiotelefonního zařízení trestným činem (krádeží), není zproštěn povinnosti vyžádati si provozní povolení.

Pojem »potulování«.

S hlediska skutkové podstaty přestupku podle § 1 zákona čís. 89/1885 ř. z. se nevyžaduje, aby »prostředky k výživě« poskytovaly trvalý zdroj výživy; stačí, že z nich může býti zaplácena výživa v době, v níž se pachatel pohyboval bez cíle z místa na místo.

(Rozh. ze dne 21. listopadu 1936, Zm I 1110/36.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 29. září 1936, jímž byl stěžovatel uznán vinným 1. zločinem krádeže podle §§ 171, 176, II a) tr. z., 2. přečinem podle § 24, čís. 1 zák. z 20. prosince 1923, čís. 9 Sb. z. a n. z roku 1924, a 3. přestupkem potulky podle § 1 zákona z 24. května 1885, č. 89 ř. z., a to pokud směřovala proti výroku o vině ad 1. a 2., vyhověl jí však, pokud napadala výrok o vině ad 3., zrušil rozsudek v tomto výroku a důsledkem toho i ve výroku o trestu a výrocích s tím souvisejících a vrátil věc soudu první stolice k novému projednání a rozhodnutí v rozsahu zrušení.

#### Z d ů v o d ů:

Neobstojí hmotněprávní výtka, uplatňovaná jako zmatek podle čís. 9 a), b) a 10 (správně jen 10) § 281 tr. ř., že nalézací soud nezjišťuje, zdali si obžalovaný uvědomil, že cena radiopřístroje a kabátu přesahuje 500 Kč. Jest ovšem u krádeže tam, kde je cena věci činitelem zakládajícím kvalifikaci, tedy také i při kvalifikaci podle § 176, II a) tr. z., tato cena nejen objektivní podmínkou trestnosti, nýbrž musí býti tento znak skutkové podstaty pojat do zlého úmyslu. Stačí však dolus eventualis. Znalost ceny nerozhoduje, nýbrž skutková podstata zločinu je vyloučena jen tehdy, jestliže byl úmysl pachatelův určitě namířen na věci menší hodnoty a on by byl upustil od jednání nebo je omezil, kdyby mu byla bývala známa vyšší cena věci. V tomto směru se však obžalovaný vůbec nehájil a netvrdil, že byl rozhodnut odciziti a odcizil radiopřístroj a kabát jen v přesvědčení, že cena těchto věcí nepřesahuje 500 Kč. Neuvažuje-li pachatel před provedením činu nebo při něm vůbec o ceně věcí a tato byla mu lhostejná — takže by byl neupustil od krádeže, ani kdyby byl znal objektivní cenu věcí —, pojímá již cenu tu alespoň eventuálně do svého úmyslu. Tu pak stačí, že odcizené věci mají skutečně cenu rozhodnou pro kvalifikaci.

Pokud jde o přečin podle § 24 zákona z 20. prosince 1923, čís. 9 Sb. z. a n. z roku 1924, uplatňuje stížnost jen důvod zmatečnosti podle čís. 9 a) § 281 tr. ř. Výtkám jejím nelze rovněž přiznati opodstatněnost.

Přechovavačem ve smyslu § 24 zákona čís. 9/1924 Sb. z. a n. jest osoba, která má radiotelefonní zařízení u sebe (§ 3, odst. 2 zák.), čímž se rozumí, že zařízení to je v dosahu její faktické moci používati ho k zachycení a poslouchání vysílaných zpráv (viz rozh. čís. 4815 Sb. n. s.). Pojem tento je naplněn zjištěním rozsudkovým, stížností nena-padeným, že obžalovaný měl přístroj dva dny ve svém držení a že si jej chtěl ponechati a sám užívat.

Namítaje pouze, že aparát byl nalezen v bytě M. Z., podle zjištění rozsudku milenky obžalovaného, netvrdí stěžovatel sám, že neměl k němu uvedené faktické moci v souzené době. Bylo-li tomu tak, je nerozhodno, že přístroj nebyl v bytě obžalovaného, nýbrž jiné osoby, která po případě měla nad ním faktickou moc vedle obžalovaného. Zákon (§ 1) nařizuje striktně, že ke každému přechovávání zařízení radiotelefonního je potřebí zvláštního povolení. Toto ustanovení je součástí trestního zákona, takže nevědomost o něm jest jen výsledkem neznalosti zákona, která neomlouvá (§§ 3, 233 tr. z.). Povinnosti vyžádati si předchozí provozní koncesi, která je povahy ryze osobní, uděluje se jen osobám spolehlivým (§ 6, čís. 3 zák.), z jejíhož nabytí jsou vyloučeny osoby odsouzené pro trestné činy uvedené v § 17 zák. a jež může býti odpřena i jinak bez udání důvodů (§ 9 zák.), není zproštěn žádný přechovavač, ani ten, jenž nabyl zařízení trestným činem, už vzhledem k tomu, že zákon sledující ochranu veřejného státního zájmu na přesné kontrole provozu radiotelegrafního, chce z něho právě vyloučiti osoby v ohledu státním, občanském, nebo i mravním nespolehlivé. Je proto zcela bezpodstatná námitka, že soud nezjistil, zda si obžalovaný musel uvědomiti, že i odcizený radiový aparát musí býti přihlášen.

S hlediska přečinu podle § 24 zák. čís. 9/1924 Sb. z. a n. je směrodatno jediné, že stěžovatel k přechovávání radiopřístroje neměl koncesi, kterážto skutečnost není stížností popřena. O jaký aparát šlo, a byl-li totožný s přístrojem odcizeným M., jest nerozhodno.

Bylo proto stížnost jak ve směru zločinu krádeže, tak i ohledně přečinu podle § 24 zák. čís. 9/1924 Sb. z. a n. zamítnouti.

Odůvodněna je však zmatečná stížnost, pokud, uplatňujíc důvody zmatečnosti podle čís. 5 a 9 a) § 281 tr. ř. [nesprávně též č. 9 b)], vytýká vadnost závěru na pachatelství stěžovatelovo ve směru přestupku potulky podle § 1 zák. ze 24. května 1885, čís. 89 ř. z. Rozsudek se omezuje v odůvodnění v tomto směru jen na udání, že obžalovaný sice popřel, že se toulal bez práce a bez zaměstnání, ale že neuvedl, u koho pracoval, a také nemohl prokázati, že má prostředky ke své výživě.

»Potulování« znamená bezcílné toulání, tedy činnost déle trvající, opětne měnění pobytu bez zaměstnání, z kteréhožto by tulák měl výživu v době toulání. Potulkou není, může-li pachatel prokázati, že má prostředky k výživě (nebo hledí jich poctivě nabýti). Skutková podstata souzeného přestupku nevyžaduje, aby prostředky poskytovaly trvalý zdroj výživy, stačí, že z nich může býti zaplácena výživa v době, v níž se pachatel pohyboval bez cíle z místa na místo.

Odůvodnění rozsudku, omezující se v podstatě na citaci zákonné definice, neobsahuje, ani kdyby se přihlédlo k výroku, v němž jest uvedeno, že se obžalovaný potuloval před svým zatčením v kraji tábořském, zjištění takových konkrétních skutečností o pobytu obžalovaného a čase a místě toulání, aby mohlo býti posouzeno, jsou-li naplněny pojmové znaky souzeného činu. Pojem potulování není ještě opodstatněn odůvodněním, že obžalovaný neuvedl, kde a u koho pracoval, a to tím méně, že obžalovaný v tomto směru, stejně tak co do průkazu pro-

středků nebo snahy jich nabýti ani nebyl vyslechnut podle protokolů, na něž se odvolal při hlavním přeličení. Odsuzující výrok spočívající na podkladě tak kusém je stížen zmatky podle čís. 5 a 9 a) § 281 tr. ř. uplatněnými stížnostmi. Bylo proto stížnosti v tomto směru podle § 5, odst. 1 zákona čís. 3/1878 ř. z. za souhlasu generálního prokurátora vyhověti.

### Čís. 5753.

**Způsobilstv činu vzbuditi veřejné pohoršení (§ 516 tr. zák.) je tu jen tenkrát, byl-li smilný čin spáchán, byť i ne veřejně, tedy přece na místě snadno přístupném a za okolností, že mohl býti snadno pozorován třetí osobou a že si pachatel musil býti vědom možnosti, že se o činu doví větší počet lidí; tomu tak není, byl-li smilný čin spáchán na dopředu osobě v uzavřené kuchyni, po případě ve sklepě.**

(Rozh. ze dne 21. listopadu 1936, Zm II 514/36.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 18. srpna 1936, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem podle § 516 tr. z., zrušil napadený rozsudek ve výroku o vině obžalovaného a v důsledku toho i ve výroku o trestu a výrocích s tím souvisejících a zprostil ho podle § 259, čís. 2 tr. ř. obžaloby, že smilnými činy, a to ve dnech 1935 ve sklepě, snaživ se zvednouti A. M. sukně, a v únoru 1935 v bytě, svaliv A. M. na postel, chytiv ji za prsa a zvednuv ji sukně, mravopochestnost a stydlivost urazil hrubě a způsobem budícím veřejné pohoršení, čímž se prý dopustil přestupku proti veřejné mravopochestnosti podle § 516 tr. z.

### Z d ů v o d ů:

Zmateční stížnost obžalovaného napadá rozsudek nalézacího soudu, pokud jím byl obžalovaný uznán vinným přestupkem proti veřejné mravopochestnosti podle § 516 tr. z., uplatňujíc důvody zmatečnosti podle čís. 4 a 9, lit. a) § 281 tr. ř.

Podle ustálené judikatury nejvyššího soudu nevyžaduje skutková podstata přestupku podle § 516 tr. z., aby bylo veřejné pohoršení opravdu vzbuzeno, nýbrž stačí způsobilstv je vzbuditi. Tato způsobilstv je však opodstatněna jen tenkrát, spáchán-li byl čin smilný, byť i ne veřejně, tedy přece na místě snadno přístupném a za okolností, že snadno mohl býti pozorován třetí osobou; po subjektivní stránce vyžaduje zákon, aby si pachatel musil býti vědom možnosti, že se o činu doví větší počet lidí.

Vychází-li se však ze skutkových zjištění rozsudku, že k činům obžalovanému za vinu kladeným došlo jednak v kuchyni, jejíž dveře byly zavřeny, jednak ve sklepě, tedy v obou případech v soukromých místnostech veřejně nikoli přístupných, nelze schváliti závěr nalézacího